

Den helige Mikael's dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 18:1–10.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Vi firar i dag d.h. Mikael's dag, änglafesten, som instiftats för att undervisa oss om änglarna. Också denna kunskap ingår i en kristens vapenutrustning. Det är Gud själv, som i sitt ord till oss uppenbarar dessa ting, som han alltså vill, att vi skall ta till oss för att så växa till till vår invärtes människa. Denna Guds uppenbarelse om änglarna, sådan den bjuds oss i d.h. Skrift, är alltid inbäddad i ett sammanhang, där änglarna ställs in i en relation till något annat. De syns, om man så vill, bara när man riktar blicken mot detta andra, varvid änglagestalterna avtecknar sig i synfältets periferi. Själva rubriken denna festdag, "*Barnen och änglarna*", är ett gott exempel på denna änglarnas sidoordnade funktion. "Och änglarna" talar samma språk som Skriftens: "*Äro de icke allesammans tjänsteandar?*" (Hebr. 1:14)

Denna skygghet och nykterhet vid beskrivningen av änglarna möter oss redan på d.h. Skrifts allra första blad. Där möter både onda och goda änglar, både Satan i ormens gestalt och keruben med det bart huggande svärdet. Ingenting sägs dock om deras skapelse eller djävulens avfall från sin forna ställning. Det är alltihop förutsatta självklarheter, så sant som Gud allena är Skaparen och Skaparen av det goda, aldrig av det onda, just dessa textstyckens huvudbudskap. Ändå leds vi inte in i dessa ting. Vi får höra dess mer om vår egen värld och vår egen natur, om sol och måne, om fröbärande örter, om Adams revben, allt rikligt och tydligt men inget om den osynliga värld, som Gud förbehållit sig själv. Så skall det också förbli.

Också om vi inget får veta om änglarnas skapelse, står den alltså fast. Deras skapade natur skiljer dem sålunda från den evige Sonen, från "*honom som är den osynlige Gudens avbild och förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt i himmelen och på jorden, synligt såväl som osynligt, både tronänglar och herrar och furstar och väldigheter i andevärlden. Alltsammans har blivit skapat genom honom och till honom. Ja, han är till före allt annat, och alltsammans äger bestånd i honom.*" (Kol. 1:15 ff.) Med dessa ord upphöjs Kris-

tus till sin rätta, gudomliga ära, så att ingen möjlighet finns att på antikens vis förstå honom som den högsta ärkeängeln, som den första skapelsen. På samma gång framstår änglarna i all sin väldighet, i all sin furstliga höghet, i all sin närhet till den gudomliga tronen som helt och hållet skapade varelser, som helt och hållet till sin existens vilande i Guds hand, uppehållna och burna av honom. S:t Mikael, S:t Gabriel, seraferna, keruberna vilar som fågelungar i den Högstes skyddande handflata och beror lika mycket av honom som svalans ungar. De lär oss, att sann makt, sann myndighet, sann kraft är helt och hållet underordnad och mottagande, helt och hållet beroende av skänkt godhet, helt och hållet buren av kärleken. Som kedjade av kärlekens tåg, av den fulla hängivenhetens lydning följer de sin skapare Kristus, änglarnas Herre, i all hans uppenbarelse. De förkunnar hans antagande av vår natur i Nasaret, lovsjunger hans födelse i Betlehem, betjänar honom i öknen efter Satans frestelser, styrker honom i försoningslidandet i Getsemane, förkunnar hans uppståndelse, utlägger hans himmelsfärd och skall omge honom vid den yttersta domen. Mellan himmelsfärd och yttersta dom har de också sin uppgift, också den relaterad, också den knuten till något annat och någon annan, så att vi i dag summerar denna tjänst sålunda:

- I. **de heliga änglarna tjäna himmelrikets största, barnen i dopets nåd,**
- II. **de heliga änglarna fröjdar sig åt syndare, som vänder om till dopets nåd,**
- III. **de heliga änglarna försvarar rättfärdiggörelsen genom tron allena för Jesu Kristi skull.**

I. De heliga änglarna tjäna himmelrikets största, barnen i dopets nåd.

Lärjungarnas fråga i dag: "*Vilken är den störste i himmelriket?*" talar om uppriktig fromhet, om en vilja att nå Gud, om kunskapen att man måste kunna bestå inför Gud. Om vi inte tar frågan på allvar, kan vi inte förstå anstötligheten i svaret, inte storheten i evangelium, när Jesus svarar: "*Om I icke omvänden*

eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i Guds rike". Jesus säger oss, att vi bara avklädda allt vårt eget, varje gärning, kan tas in i nåden, nåden "för dem som tro på mig", nåden, som ges i dopet åt tron. Dopbarnet är så kyrkans störste, Guds rikets centralgestalt, vars hovstat är änglar, som står intill tronen och skådar honom, som rättfärdiggör barnet utan all dess egen gärning. Änglarna vet, satt sann storhet är ingen storhet, är nåden allena, tron allena, Kristus allena.

II. De heliga änglarna fröjdar sig åt syndare, som vänder åter till dopets nåd.

Hela vårt evangelium i dag är ju en uppmaning att krypa in i barnets lindor, att lägga av gärningarnas storhet, att komma in i himmelriket på barnets villkor eller villkorlöshet. Den änglavakt, som omger barnet, står öppen för alla, som blir dopbarnet lika, och när vi vänder åter till dopets levandegörande vatten hörs änglarnas jubel: "Likaså säger jag eder, bliver glädje hos Guds änglar över en enda syndare som gör bättring". (Luk. 15:10) Änglarna är inte förstenede mosaikbilder i guld, bundna vid väggens plan, utan talande, jublande, leende ansikten som vet, att alla frälsningsgärningar, som de bevittnat, syftar till detta ena: vår frälsning.

III. De heliga änglarna försvarar rättfärdiggörelsen genom tron allena för Jesu Kristi skull.

Just denna änglarnas medverkan i evangeliums verkan i vår mitt, i kyrkans nådemedelsförvaltning, i det som sker i vår mitt här och nu, för oss till att de med oss tar del i kampen för evangelium, i försvaret av rättfärdiggörelsen genom tron allena för Jesu Kristi skull. Denna kyrkans huvudlära, med vilken hon står och faller, är i alla tider under Satans angrepp, så sant som "han förvillar hela världen". D.h. Mikael och alla änglar står därvid predikoämbetet bi, befriar apostlarna från deras fotbojor, öppnar portar och förhindrar alla Satans anslag. Gud har inte lämnat oss ensamma, utan skänkt oss den vakt, om vilken profeten tröstande säger till sin orolige lärjunge: "Frukta icke, ty de som äro med oss äro fler än de som äro med dem". (2 Kon. 6:16)

Amen.